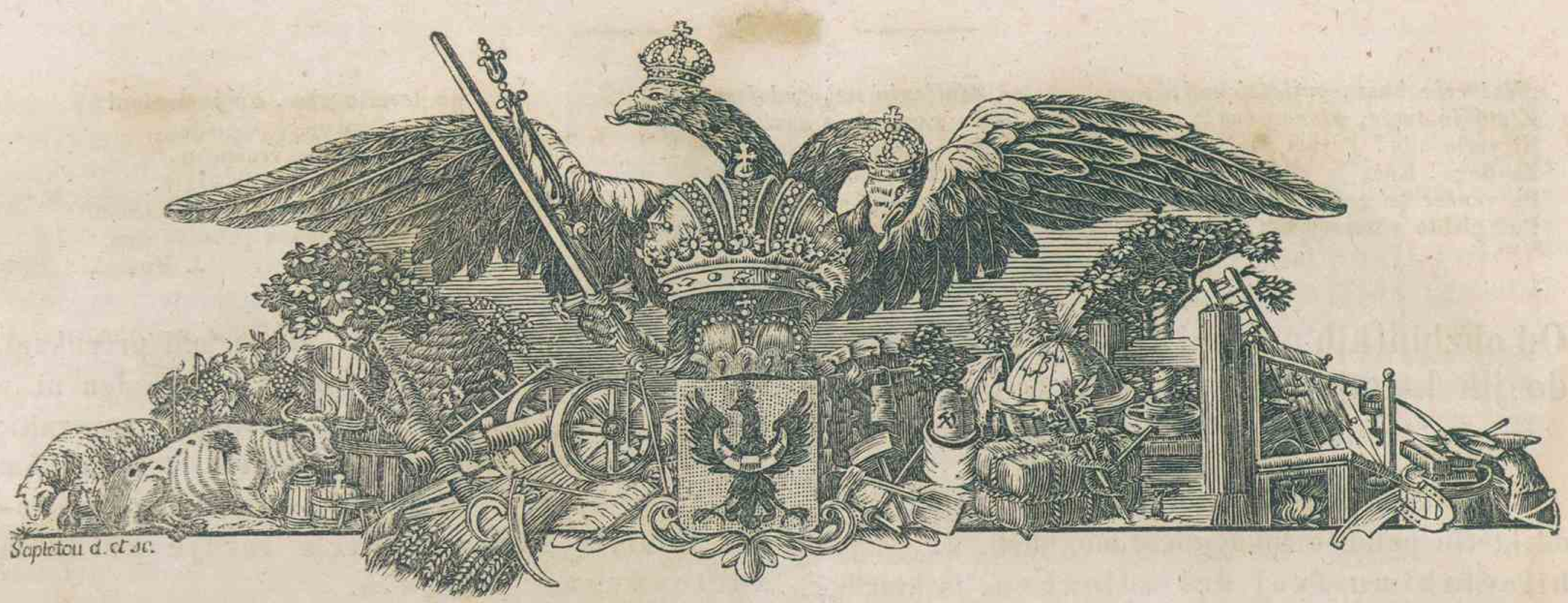

Kmetijſke in rokodélſke novize.

Na ſvetlobo dane od z. k. kmetijſke drushbe.

№ 46. *V ſrédo 13. Liſtopada.* **1844.**

☞ Te novize pridejo vſako ſrédo na dvéh zhetertnih liſtih v Ljubljani na ſvetlo. Plazhujejo ſe v piſarnizi z. k. kmetijſke drushbe v hiſhi 195 v Salendrovih ulizah bliso Brega; sa Ljubljano in sa tiſte, ki jih ne dobivajo po póſhti, sa zélo leto s 2 fl., — sa pol leta s 1 fl.; prejemljejo ſe pa pri natiſkovavzu na Bregu Nr. 190. Po poſhti veljajo sa zelo leto 2 fl. 30 kr., — sa pol léta 1 fl. 15 kr. Po vſih z. k. poſhtah ſe snajo dobiti.

Pesem od verliga možá. *)

Ko trombe glas, ko zvon doni
Od *verliga možá* spomín;
Kdor je enake vrednosti,
Ga plača pesem, ne cekín.
O, slava Bogú, de zapeti znam,
De verlimu možu pohvalo dam!

Od juga veter vre gorák,
Po laški zemlji moker sop,
Pred sabo žene čern oblak,
Kot volk požrešen čede trop.
Razruši dobrave in gojzde vred,
Na jezeru poka gromivši led.

V planinah gór topi se sneg,
Povodenj krije dol in log,
Naliv bučí nebrojnih rek,
Kipí dežele velki tok;
Valovje po žlebu za sabo derví,
Kot hribe razbite, ledú pečí.

Na stebrih in oblocih prost,
Iz rezaniga kamenja,
Čez tok razpet je zidan most;
Na sred se vidi hišica.
Z otroci in ženo mitár **) je not.
„O beži, o beži mitár od tod!“

Ob hiši tuli srež, vihár,
Gromivši strašno bliža se,
Pod streho skoči plah mitár,
Na boj valov ozrè se tje. —
„O vsmileni Bog! zaječi na glas,
Zgubleni, zgubleni! kdo reši nas?“

Valé se kóre, sklad na sklad,
Od sèm in tam obéh strani,
Obéh straní valov napad
Z obloci stebre proč derví.
Glasnejši vpije, ko tok in vihár,
Z otroci in ženo trepeči mitár.

Valé se gruče, tresk na tresk,
In gor in dol na vsako stran,
Za stolpam stolp, ko prah in pesk,
Podrè se v tok razrít, razklan.
Že sredi se bliža prekuc okrog. —
„O, vsmili se vsigamočen Bog!“

Na daljnim bregu jih stojí,
Zíjačev trop, žená, možov;
Vse roke vije, vse kričí,
Nobeden ni v pomoč gotov.
Z otroci in ženo trepeči mitár
Prevpije v otetbo valove, vihár.

Od verliga možá, o kdaj
Zapoješ pesem, trombe glas?
Posipa širi se stežaj,
Zapoj ko zvon, je zadni čas!
Že bliža se sredi razrušenje,
O verli mož, urno pokaži se.

En knez pridirja naglo v speh,
Na krasním konju žlahten knez.
Napeto mošnjo voglov dveh
Pogledu kaže vsih očes:
„Cekinov mu štir sto gotovih dam,
Kdor otme v pogubi nesrečne tam!“

Moj verli mož je mar ta knez,
Ko premoženje svoje da?
Pri Bogu! on je verli res, —
Poznam pa vender goršiga.

Pokaži se urno moj *gorši* mož,
Poguba se bliža, zamudil boš!

In hujši rase tok in hrup,
Glasnejši zmir bučí vihár,
Že vpade serce vsim in up,
O rešnik, rešnik, kje si mar?
In steber za stebram se zverne v tok,
Gromivši valí se za njim oblok.

„Aló, aló! Na svit junak!“
Cekine kviško knez molí.
Posluša vse, obupa vsak,
Rešitelja v ti trumi ni.
Z otroci in ženo zastojn mitár
V otetbo prevpije natok, vihár.

En *kmet*, po šegi splohni krit,
Na palci romarski prispè,
V debelo suknjo je zavit,
Visok obličja, raše je.
On kneza zasliši, razumi slov,
In gleda na mostu pogin gotov.

Storí v imenu božjim križ,
In skoči v čoln nar bližni koj,
Ne vstraši ga, ne slap, ne piš,
Premaga toka divji boj.
Pa čoln je premajhen, gorjé, gorjé!
Vse vzeti na enkrat — ne gre, ne gre.

In trikrat čoln posili tje,
Viharju vkljub, valovju vprek,
In trikrat srečno v kraj prispè,
Otevši jih iz groze rek;
In komaj so zadni v zavetju vsi,
Se zadni kos mosta v prepad zvalí.

Kdo verli je, al *kmet*, al *knez?*
Povej nam pesem, reci kdo!
Življenje kmet je vagal res —
Bi djal — za *zlat* je storil to?
Če knez bi ne bil premoženja daril,
Moj kmet morebiti bi vagal ne bil.

---

*) Pričijočo pesem je v nemškim jeziku (das Lied vom braven Manne) slavni pevec Bogomir August *Bürger* po resnični zgodbi zložil. Kjer mislimo, ž njo našim ljubim bravcam nekoliko vstreči, smo jo posloveniti dali. Če vam bodo, dragi bravci! te sorte pesmi všeč, smo sklenili, prihodnjič več tacih oznaniti. *Prazne ne bodo. Nekoliko zernja resnice in poduučenja bo vsaka prinesla.*

**) *Mitar* ali *colnar*.

„*Na!* reče knez, *prijatel moj,*
Zlató je tvoje, plačan boš!“
Ni verlo bilo? Pesem poj! —
Za Boga! Knez je žlahten mož.
Pa vender še gorši, še boljši kri
Pod plahto v ratarjevim sercu žarí.

„*Življenja ne prodajem jez,*
Sim reven, pa nasitim se,
Zlató mitarju dajte, knez!
On blago svoje zgubil je.“
Tak' reče s poštenim obrazam, in glej!
Oberne mu herbet in gre naprej.

Ko trombe glas, ko zvon doní
Od verliga možá spomín;
Kdor je enake vrednosti,
Ga pesem plača, ne cekín.
O, slava Bogú, de zapeti znam
De verlimu možu pohvalo dam.

J. Koseski.

Od obzhinſkih paſhinj — kaj ſo sadershki, de jih kmetje ne rasdelijo? in kako bi ſe ti nar bolj odverniti dali?

Veliko deleshnikov ſoſeſknih gmajn ali paſhinj, od kterih poſebno tukaj govorimo, sheli, de bi jim bil vſakimu ſvoj del odlozhen, is kterih ſi upajo veliko vezh vshitka perdelati, kakor ga dosdaj v paſhnji imajo; ali kaj pomaga! kér je dobrim sheljem vſelej doſti naſprotnikov.

Dokler niſo vſi ſoſedje ene miſli, pravijo: ſe nemore rasdeliti (partiti). Nekoliko *reſnizhin ſe nekterim sdi ta odgovor, pa je le smamljiv*; popravimo ga tako le: Zeſarſka poſtava dovolji ſlehernimu, s ſvojim tako ravnati in goſpodariti, kakor ſe mu po ſvoji umnoſti sdi, de bi sa-nj nar bolji bilo, ſamo de s ſvojim djanjem nobeniga nepoſhkodje. Kér tedaj vſak (takó tudi deleshnik obzhinſke paſhnje) bres ſhkode drusihs ſvojo semljo ſtorí, kar hozhe, ima tudi pravizo od obzhinſhine odſtopiti, in lozhitvo ſvojiga dela terjati; obzhinſtvo mu jo mora pervoljiti, naj bo njegov del velik ali majhin.

To ſe vé, de kdor ſvoj paſhni del odlozhiti shelí, ga tudi shelí, poboljſhati in poshlahtiti, de bi vezh dobizhka is njega ſpravil, kot mu ga je v paſhnji dal. Po viſhjim povelju *) morajo goſpoſke ſkerb imeti, de bo rasdeljenje paſhinj tiſtim, ki sa-nj proſijo, dovoljeno. Nobeden ne more rasdelitve obzhinſkih paſhinj braniti. Kér tedaj zeſarſki ukas obzhinſtvam in ſoſeſkam pomozh ponuja, po kteri one samorejo prasne in puſte semlje v ſvoj koriſt perpraviti, opomnimo vſe deleshnike gmajnſkih paſhinj, de naj ſe napovedanih pomozhkov poſlushijo. Kjer ſoſedje s enim glaſam v rasdelitvo ne pervolijo, tam dajo oni na snanje, de ſo ali zlo nerasumni, ali preuboshni, ali pa de ne vedó, kako gré ſvojo semljo v bolji prid perpravljati. Kakor ſe med pſhenizo doſti ljulke najde, je tudi rasun dobrih in rasumnih ſoſedov nekaj tazih, kteri vſim pravizhnim sheljem naſprotvajo, in nozhjo is sgolj terdovratne nevédnoſti nobene nove, zhe ravno dobre naprave. Taki hozhejo bres premiſhlenja le vſe per ſtarim imeti, njim ni v glavo vtepſti, de bi moglo kaj drugazhiga in boljiga biti, kakar zhigar ſo vajeni; ſhe niſo sadoſti premikani, de bi marſiktere dobrote rasumeli. Nobeden ni v mozhi, take terdovratnike na pravo pot saverniti; ampak njim naj bo rezheno le to: v kratkim zhaſu bodo preprizhani od obilniga obroda semlje, ki ga bo ſèm tertje pridnim sdelovavzam prineſla.

So eni, ki pravijo: gmajna je predaljezh od vaſí; ne vershe nam, de bi jo v njive ali v ſenosheti isdelali, tudi nimamo potrebe, ker imamo doſti njiv in ſenoshet. Druge paſliſhimo isgovarjati ſe, rekozh: gmajna je *ſkos in ſkos kamnita ali s hoſto tako* preraſhena, de ſe nikakor isdelati ne da.

Pervim odgovorimo: Zhe je gmajna predaljezh, de vam ne vershe jo sdelovati, imate pa mnogoterih drusih potov, po kterih samorete ſvoje gmajne h koriſtu perpraviti: morebiti ſo drugi ſoſedje blishji, ki bi morebiti radi vaſhe gmajne sa majhno plazhilo sdelovali, ali jih v najemſhino vseli, ali jih samenili, ali morebiti zlo kupili. Tudi ſe najde v krajih dovelj ljudí, ki ſo ſlushbe potrebni, de ſe sa majhno plazhilo sdelovanja lotijo, ſhe taki kajsharji, kozharji in goſtazhi, ſe ali sa plazhilo sdelovanja lotijo, ali pa zhe ſe na neke leta sa vshitek sdelaniga ſvetá s njimi saſtopite, ter vam bo sdelana semlja vezh vergſa, kakor puſta paſhnja.

Drugim pa rezhemo: She v „Novizah“ ſmo raskladali, kako je mogozhe vſako semljo sdelati in jo k pridu perpraviti, zhe bi bila ſhe tako puſta, terda, kamnita, ali mozhirna, ali kakor ſi bodi; miſlimo pa, de malo kje je kaj takih gmajn, de bi ſe nekoliko isdelati in poboljſhati ne dale, zhe ravno ne na enkrat, pa ſkosi vezh lét. Zhe bi pa kje taka gmajna bila, de bi ſe nikakor k boljmu sdelati ne dala, naj oſtane kakorſhna je, per taki ne bomo rasdelitve ſvetovali, temuzh taka gmajna naj bo sa paſho drobnize, to je ovaz in kos, ne pa sa govejo shivino, ktera ſe na takih paſhnjah nizh ne sredí; ſaj veſte, de v nekih tednih je obzhinſki proſtor she zhiſto popaſhen, in de morate sraven paſhe ſvoji shivini opoldan in svezher v jaſle kaj poloshili, zhe jo hozhete per shivljenju ohraniti.

(Dalje ſledí.)

*) Ukas zeſarſke dvorne piſarnize od 5. Liſtopada 1768; 24. Suſhza 1770; 23. Velkiſerpana 1770; 14. Suſhza 1771; 4. Proſenza 1780; 17. Malitravna 1784; 5. Maliſerpana 1785 in 30. Proſenza 1808.

Popis obertniske razstave v Ljubljani.

(Na dalje.)

Premalo je Marija Kokail od svojiga pletenja v razstavo poslala, de bi jo mogli zavoljo tega posebno pohvaliti; žal nam je tudi, de nam ni Jera Zupančič iz Mlína na Gorenskim več jerbas-

čikov in druziga pletenja v razstavo poslala, kér vémo, de se per nji prav lepe reči dobijo. — Boljših čertnikov ni, kakor so Fr. Augustinovi iz gorniga Estrajha. — M. Toniava, srebrarja v Ljubljani, pozlačena monstranca ni bila slab izdelek. — Od gospe A. Orel iz Ljubljane smo svilo domačiga pridelka vidili, ktera je bila zarés vse hvale vredna. — Nič posébniga nimamo od razno farbaniga blagá Marije Apei, farbarce v Ljubljani, povedati. — Zafianovo usnje Jožefa Deua iz Teržiča, ima že dolgo dôbro imé. — Železnina Dr. Fuchsove fužine v Kokri, je že pri Celovski razstavi bronasto svetinjo dobila, kar nam je gotov porok, de je že dolgo veliko obrajtana. — Furnirje M. Primožiča pri Teržiču so sodnji možje prav hvalili. — Puške Ig. Justa puškarja iz Borovlj, imajo dve hvale vredne lastnosti: pervič so dôbro blago, drugič so prav po ceni. Justova fabrika bi zamogla, če bi potreba bilo v kratkim času 40 tavžent pušek in bajonetov za vojsko pripraviti. — Vertilni ključ in vozna cokla G. Kožela, kovača iz Trojan, niso bili slabi izdelki. — Kosé K. Cemeta iz Teržiča, so bile pohvaljene; posébno pa kosé in železni pleh za žage, ki jih je Marija Polc, lastnica fužine v Teržiču, razstavila. Ravno tako so tudi kosé in druga železnina vse hvale vredne bile, ki so jih Fr. Ahačič in njegov sin Janez fužinarja v Teržiču in pa J. M. Ofner iz Ošperga na Koróškim, v razstavo poslali. — Dvojim košenim žlicam L. Vindišarja, glavnikarja iz Nakliga, se je velika čast zgodila, de so jih deželni stanovi za presvitliga Cesarja kupili. Kaj ne Vindišar! de si jo zadel, ki si v eno teh žlic imé Ferdinanda vrezal? — Sablje J. Mitterja (starejšiga), iz Štajerja v gornim Estrajhu, slovijo že davnej krog in krog in so mu pri Gradcarski razstavi zlato svetinjo privabile. Pa tudi J. Mitter, nožár iz ravno tistiga mesta, se v svojimu rokodelstvu prav dôbro obnaša, in nože izdeluje, de jih je vesèlje kupovati. Nožarji iz gorniga Estrajha so sploh v naši razstavi dober somenj imeli, ljudje so se tergali za to robo; pa tudi mi imamo dva dobička od njih: pervič mi zdaj vémo, kje se nar bolji noži dobivajo, drugič pa so naši domači nožarji lepe podobe vidili, po kterih se bodo prihodnjič v svojim rokodelstvu lahko ravnali. — Izdelki H. Lampelnove kamnorisarije v Gradcu, so po pravici veliko obrajtani. — Nevémo, ali si bo kdo naših kupcov A. Haferlove porhante iz Linca omislil? —

(Dalje sledí.)

Pogodbe velkiga zbora c. k. kmetijske družbe v Gradcu.

16. dan Kozoperska tega leta.

Le ob kratkim hočemo tukaj važniših pogodeb opomniti, iz kterih bo vsak bravec lahko previdel, kako koristna je ta družba vseskozi za celo Štajersko deželo. — Presvitli nadvojvoda Joan so pervič koristniga prizadevanja te družbe opomnili, po kterim se je v poslednjim času reja murvnih dreves in svilnih gosenc, ravno tako pa tudi sadjo- in vinoreja povzdignila, in po kterim ste bratovšina s. Florijana in občinska štajerska hranivnica zmirej več deležnikov privabile. V temu nagovoru so presvitli Nadvojvoda zbranim udam razodeli, de bo v letu 1846 v jeseni velki zbor némških kmetovavcov v Gradcu, h kterimu bodo kmetovavci iz raznih némških deželá prišli in se z našimi od mnogoverstnih kmetijskih rečí pomenili. Zadnjič so presvitli Nadvojvoda še dvojih prav potrebnih rečí opomnili, od kterih Sami želijo, de bi bile kmalo h koncu dognane, namreč: Kaj je storiti, de bi se pridni posli gojili? in drugič, iznajti: koliko semljiša (grunta) en kmet narmanj potrebubuje, de bi mu bilo mogoče, sebe in svojo družino pravično prerediti? Gotovo je, de le z kakim majhnim kosčikam zemljiša nobeden kmet z svojo družino živeti ne more, in de nič bolj za kmetištvo škodljiviga ni, kakor razdrobljenje zemljiš brez konca in kraja. Kam bojo pač kmetije prišle, če se bodo zemljiša vseskozi takó nezmerno razdrobljevale? Dežela bo na zadnje zmeram manj premožnih kmetov, in vedno več kmetiških beračev imela!

Druge pogodbe imenovaniga zbora so te le bile: Gospod Hlubek, učenik kmetištva, nam je svoje misli razodel: kaj imajo kmetije od železne ceste pričakovati? Železne ceste bodo céno zemljiš povikšale, in blagor tistimu, kteri bo imel veliko grunta. Po tem je gosp. Hlubek sredstvo priporočval, kako bi se dali gojzdi nar bolj ohraniti in pomnožiti, in je nemarnost kmetov grajal, ki ne vedó, kako bi se veliko derv na ognjišu lahko prihranilo, kterih potratijo brez vse potrebe, de je joj. Namesto, de bi lonce okoli in okoli ognja zverstili, jih le na strani postavijo in jim ni mar, de derva na obeh koncih zastonj, in nadebeleko kres goré. Pri ti priložnosti je gosp. Hlubek podóbo neke peči pokazal, ktero je gosp. vitez Šuster na Dunaju iznajdel in z ktero se veliko derv prihraniti zamore; ta peč je zavoljo majhne céne posébno tudi za ubožne ljudi pripravna. — Gosp. Ferd. Unger zdravnik pri s. Florijanu na Štajerskim je na dalje oznanil, de zmiraj dovelj od krav tiste materije dobiva, ktera je za kozé staviti nar bolji, in ktero vseskozi po raznih deželah našiga cesarstva zdravnikam pošilja: vsaki teden se pri njemu ta kravja materija zastonj dobiva, kar bo gotovo vsim zdravnikam, kteri kozé stavijo, prav po volji. — Gosp. vitez Šerer se je čez mučenje (martranje) živine zlo pritožil, posébno pa čez tiste terdoserčnike, kteri po kmetih teleta pokupujejo, in jih žive tako na voz naložé, de jim glave čez lestvice (lojtre) doli visé in po ti gerdi navadi veliko bolečin terpé. — Gosp. F. Sterr je po svojih 26 letnih skušnjah sredstvo oznanil, z kterim se snetje pri pšenici odverniti da; to le je: pšenično seme se pred setvo v vodi namoči, ktera se napravi, če se apno v človeški vodi (scavnici) nekoliko časa kuha. — Gosp. J. Pfeifer je slabo navado grajal, ktera se v gornim Štajerju zmirej bolj razširjuje, de neki kmetovavci svoje žebeta že v pervimu in drugimu letu vpregajo. Uboga hiša, ktera ima takiga bedaka gospodarja! — To so bile razun več drugih pogodeb nar važniši rečí tega zbora, z kterim smo mislili, vsim našim bravcam nekoliko vstreči.

Dr. Bleiweis.

Pogled v ptuje kraje.

Nov popis Jeruzalema in bližnih svetih krajev.

(Na dalje.)

28. dan zjutrej ob treh sim z nekim zanes-

ljivim vodnikam skoz pušavne vrata na ravnost proti hribu Sionu šel. Ogledal sim Kajfežovo hišo, Davidov in Savlov grob, dvorano zadnje večerje, grobe Betšab; sim šel verh hriba hudobniga svéta, od ondod k studencu Siloe, kjer je Kristus slépe ozdravil bil, k studencu Marije, kjer je ona prala, potem k studencu gobovih, na moriše Izaija, in od ondod v Jožefovo dolino.

Jest sim vse gròbe obhodil, vse votline oblezel, sim ogledal zapušene grobe Judovskih kraljev, grob Absalona in Jozafata. Kako visoke misli so po tih krajih moje sercé spreletvale! Ob reki Cedron sim šel tam do obókov s. pisma in sim se še le pôzno zvečér v svoje stanovanje vernil. — Drugi dan smo se ravno tako zgodej pred božjim gròbam zbrali, ki je nam še zmiram zapert bil, torej smo se zavili na pot, po kteri je Kristus z križam šel. Ta pot derží nazdol od Kalvarje tam do Salomonovih vrát, kjer Pilatov dvor stoji. Vsi obstavki (štacioni) se še na tanjko poznajo. Obók, znad kteriga je Pilát ljudstvu govoril: „Ecce homo (poglej človek)“ se ne gane ne času, ne starosti. Ena neizmérna pečina razkazuje slédi Salomonoviga tempeljna, na čiger mestu veličavni mečet (turški tempelj) stoji, v kteriga iti kristjanam ni dopušeno. Zraven Salomonovih vrat je od njega sozidana, tako imenovana piscina probatica; de je ravno tista, nihče ne dvomi, ker pozneji ni nobenimu vladarstvu v misel prišlo, tako grozovitno ozidje zidati. Od ondod pridemo čez hrib Morija v lópo Matere božje in njeniga gròba, kjer clo Turki en božji hram imajo; blizo te lópe je druga, kjer je Kristus naš Gospod kervavi pot potil in mólil: Oče! uzêmi od mene grenki kelh i. t. d. Tù je tudi mesto, kjer so bili Gospodovi učenci zaspali, in mesto, kjer je Kristus izdan bil. — V dno óljske gôre tikama prek je vert Getsemani, kjer je Kristus pred križanjem zadnjikrat mòlil, ki so ga potem Judje na moriše vlekli. Osem starodavnih, podzidanih óljk, od kterih sim si v veliki nevarnosti življenja več vejc urezal, še stoji in se brani truhnobi. Vsi spomeniki dokazujejo, de so iz Kristusovih časov, in znano je, de ólika več tavžent let prebije. Na ràvni sredne visokosti je Jezus prerokval pokončanje Jeruzalema, — blizo nje so ostanki kapele, kjer je Kristus Oče naš zložil in ga apostelne učil. Na verhu óljske gôre je mesto, od koder je Kristus po svojimu vstajenji v nebó šel. V neki skali je stopinje zaznamnane zapustil; sveta Helena, zaročnica cesarja Konštantina Velkiga, je na nji cérkev povzdignila, ktera je zdaj v mečit (turško cerkev) spreobernjena. Od zvonika té nekdajne cérkve se dalječ krog in krog vidi. Céla Palestina se vidi pred očmi razgernjena. Vsi hribi, dóli, in prepádi, od kterih sveto pismo govori; samostani, cerkve, mečiti, travniki, njive, pečine in pušine ležijo eno med drugim. Prečudno je občutenje, ki človeka verh óljske gôre preuzame — z besedami se ne da dopovedati. Ta kraj je v resnici nebeški veršác, ki v nebesa peljá, — večno blaženstvo tukej dušo k Bógu vabi. Opoldne pridemo, od nezmérne vročine utrujeni v stanovanje nazaj. Ob eni popoldne nam je bil vhod k svetimu grobu dopušen.

(Konec sledí.)

Odgovor na vprašanje

koliko sená en vòl potrebuje, de en funt mesa zredí?

Koróški kmetovavci, posébno pa žlahtni gosp. grajšak Lanner, po večkratnih skušnjah terdijo, de 40 centov sená okoli 140 funtov mesá zredí; po tem takim en vòl 28 funtov in pol sená potrebuje, de en funt mesá zredí; se vé, de to od vsaciga vòla ne veljá, kér je na rodovini in velikosti živine pri pitanju veliko ležeče. Imenovani koróški kmetovavci, ki so nalaš večkrat enake skušnje delali, so zvedili, de pitan vòl sredne velikosti dan na dan en funt mesá zredí; majhin pa nekaj več ko en funt. Iz tega se vidi, de so majhni vòli bolji za pitanje, kakor veliki. —

Imenovane skušnje pa zraven tega tudi očitno kažejo, de bi ne bilo pametno, živino z senam pitati, ako bi ravno 28 funtov sená zamogli en funt mesá zrediti. Če bi kmetovavec z 40 centi sená 140 mesá pridobil, bi mu gotovo ne verglo, živino pitati, zakaj 40 centov sená znese 26 gold. in 40 krajc. če bi cent le po 40 krajc. prodal; 140 funtov mesa pa, ki ga je z tem senam pridobil, mu bi le 16 gold. in 20 krajc. verglo, ako ravno bi funt po 7 krajcerjev prodal. — Z nar večjim dobičkam le malnarji, žganjarji in olovarji živino pitati zamorejo, ki imajo take kerme dovelj, ktera živini nar bolj tjekne.

Poslavljenje.

Pri tisti priložnosti, ko so presvitli Cesar našimu deželnimu poglavarju red železniga venca podelili, so tudi duhovniga poglavarja krajnske dežele, našiga milostljiviga gospoda kneza in škofa Antona Alojza posébno počastili in ga cesarskiga skrivniga svetovavca z slavnim imenovanjem „ekscelencija“ izvoljili.

Žalostna povést.

Gospod Janez Vesel, vredno izslužen c. k. poglavarski svetovavec v Ljubljani, je 4. dan Listopada 1844 ob pol dveh zjutrej v 74 létu svoje starosti od mertuda zadet, umerl. Naše Novice morajo to žalostno prigodbo tudi zavoljo tega oznaniti, kér je bil ranjki od začetka noter do 45. lista letašnjiga léta, njih zvest in prijazni priglednik (cenzor). — Naj v miru počiva! — m — č.

Popravki. V sadnjim listu je v spisu »od obzhinſkih paſhinj« nekoliko gramatičnih pogreškov ostalo, ktere prosimo, de bi bravci dobrovoljno popraviti hotli. — Dalje je v spisu »Zahvaljenje« v četerti versti od zgorej namest: slovenſkiga, brati: slovensko.

Snajdba vganjke v poprejſhnjimu liſtu je:

vino.

Skitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	9. Liſtopada.		4. Liſtopada.	
	fl.	kr.	fl.	kr.
1 mernik Pſhenize domazhe	1	18	1	21
1 „ „ banaſhke	1	20	1	22
1 „ Turſhize . . .	—	58	1	—
1 „ Sorſhize . . .	1	—	1	—
1 „ Rèshi	—	51	—	57
1 „ Jezhmena . . .	—	—	—	45
1 „ Proſa	—	48	—	54
1 „ Ajde	—	46	—	51
1 „ Ovſa	—	30	—	31

V Ljubljani. Natiſnil in saloshil Joshef Blasnik.